

POMSTYCHTIVOSŤ – 2.časť

Oheň tú vyprahnutú a spálenú pustinu vytvára nielen smerom navonok, ale aj v nás samých. Regenerácia spáleného miesta je naozaj veľmi náročná a častokrát sa stane, že ten vonkajší priestor, kde je ten oheň viditeľný, dokážeme ľahšie zregenerovať, lebo v tej pustine je potom akýkoľvek požiar veľmi ľahko viditeľný a tak ho vieme identifikovať a vieme ho uhasiť v zárodku.

Avšak ten požiar, ktorý je vo vnútri a je skrytý, nie je viditeľný fyzickými očami a preto ho nevieme včas odhaliť a tak ten vnútorný požiar je stále v tom stave tlenia.

Vnútorný oheň sa vie pohybovať po celom priestore a tak vie vytvoriť nové ložisko, alebo vytvorí zárodok ohňa, ktorý potom otočí smerom von.

Keď sa stane, že zhorí celé vnútro, má ľudská bytosť v sebe len málo sily a je veľmi unavená, lebo jej chýba vibrácia života, aby to v sebe samej dokázala zregenerovať.

Takáto ľudská bytosť stratí záujem, nemá vnútornú silu a nie je ochotná čokoľvek urobiť.

Som veľmi unavená, chce sa mi spať a nemám už silu bdieť. **Zaspala som.**

Keď som sa zobudila, všetko je spálené a všade okolo mňa tlejú ohne.

A ja neviem ani to, kde som ja.

Neviem, kde tam v tom všetkom som vlastne ja?

Ako keby tá hranica, ktorá bola hranicou, spálila ten vonkajšok a keď sa potom oheň z toho vonkajšieho kruhu presunul do vnútra, tak spálil aj vnútro, lebo sa chytili suché listy a tráva.

Ten oheň nedovoľuje, aby mohol niekto prísť a tú spálenú pustinu zazelenatť.

Ten oheň nikoho nepúšťa. Oheň je veľmi silný a okamžite sa znovu vytvára.

Aj keď prejavím v sebe tú ochotu, že chcem ísť von, tak ma ten oheň nikam nepustí, ale zároveň sa chová tak, že mi nedovoľuje vidieť, že niekto z vonka by mi chcel pomôcť tú spálenú pustinu zazelenatť, že by chcel zasadiť nejaké kvety, či stromy, alebo len obyčajnú trávu.

A ja sa vo vnútri hnevám, že mi nikto nepríde pomôcť.

Je to práve ten môj hnev, ktorý ten oheň stále zapaluje.

A vytvára to vo mne pocit, že si tí druhí aj tak nič nezaslúžia.

Však oni si vôbec nevážili všetko to, čo som pre nich urobila.

Vôbec neboli hodní toho, čo všetko som pre nich urobila, keď mi teraz ani neprídu pomôcť.

Ja však cez ten oheň vôbec nevidím, že tie druhé ľudské bytosti ku mne chodia a chcú mi pomáhať, ale ten môj hnev tie ohne stále zapaluje a vôbec ich ku mne nepustí.

A tak aj keď oni čokoľvek prinesú, tak ten oheň všetko spáli.

A čím je väčší ten môj hnev, tak o to väčšie dokáže vytvoriť plamene.

Práve tie plamene hnevu vytvoria tú POMSTYCHTIVOSŤ.

V závislosti od veľkosti nášho hnevu tie plamene pomstychtivosti spália potom príslušne veľké územie.

Veľkosť územia, ktoré je pomstychtivosťou spálené navonok, je priamo úmerné spáleniu toho vnútorného priestoru, ale do hĺbky.

To znamená, že tá vonkajšia plocha môže byť veľmi rozsiahla a ten vnútorný priestor môže byť malý, ale je spálený tak hlboko a do takej hĺbky, že sa tie dva priestory svojou plochou vyrovnajú.

Takže ten plameň pomstychtivosti doslova ničí a požiera to vnútro ľudskej bytosti a ničí jej vnútorné energetické roviny lásky, vd'ačnosti, radosti, šťastia, porozumenia, tolerance, rešpektu, empatie, naplnenia, spokojnosti a stále ide do väčšej a väčšej hĺbky, kde potom spáli aj energetickú rovinu láskavosti, súcitu, milosrdenstva, úcty a pokory, proste spáli a ako keby požerie v tej ľudskej bytosti všetky tieto energetické roviny.

Ten oheň sa nezastaví pred ničím a vie spáliť všetky tieto energetické roviny ľudskej bytosti a zastaví sa až pred energetickou rovinou NÁDEJE.

Energetická rovina NÁDEJE má zvláštnu ochranu, ako keby mala nejaký obal, ktorý je vytvorený z toho protipólu ohňa, čiže z vody.

Ak má ľudská bytosť v sebe veľkú NÁDEJ, tak ten obal, ktorý je tvorený z vody vie ten plameň pomstychtivosti uhasiť.

Farebné vyjadrenie energetickej roviny NÁDEJE je modrá farba a to je VODA.

Ak je však v tej ľudskej bytosti malá NÁDEJ, tak ako keby len kvapkami vody offkala oheň a to len tak zasyčí a on vzplanie nanovo.

A vtedy dokáže ten oheň spáliť aj tú energetickú rovinu nádeje.

Takže k uhaseniu ohňa pomstychtivosti, nestačí, aby mala ľudská bytosť malú Nádej, ale ten obal v nej musí byť vytvorený pevný.

NÁDEJ je nedeliteľne, nerozdeliteľne a neoddeliteľne spojená s Vierou a Dôverou.

Čím má ľudská bytosť v sebe väčšiu Vieru a Dôveru tak aj jeho Nádej je väčšia.

Čím menej ľudská bytosť dôveruje a verí sama sebe, svojim schopnostiam a životu, tak tým je aj jeho NÁDEJ menšia.

Keď vlastne zhorí v tom ohni a plameni nenávisti a pomstychtivosti energetická rovina NÁDEJE, tak tá nenávisť a pomstychtivosť ako taká, ako keby všetku energiu ŽIVOTA z tej ľudskej bytosti vysala.

A potom ten človek v energii pomstychtivosti zomiera, lebo ona mu zobrala energiu života.

Pomstychtivosť človeka doslova zožerie a požiera človeka zvnútra a všetky tie vnútorné energetické roviny spaľuje a keď ich spáli, tak tým zmení vibráciu toho človeka.

Preto sa potom ten človek navonok prejavuje úplne inou vibráciou.

Iným spôsobom vibruje rozžiarený človek, ktorý má v sebe vd'ačnosť, cíti radosť, šťastie, spokojnosť, naplnenie, má v sebe súcitiť, je láskavý, trpezlivý, empatický a má porozumenie, ako človek, ktorý je naplnený hnevom, nenávisťou a pomstychtivosťou.

Tento proces ponuky žeravej gule, ktorý k tej ľudskej bytosti príde a vlastne jej ponúka túto hru s ohňom, riadi a vytvára PÝCHA.

PÝCHA vie túto ponuku dať človeku aj v tej vonkajšej prejavenej forme, ale aj v tej skrytej.

V obidvoch prípadoch je plameň pomstychtivosti rovnaký a nie je medzi nimi rozdiel.

Toto je to energetické hľadisko.

V tej prejavenej forme pýchy ľudská bytosť navonok svojím vonkajším prejavom pýchy, otvorene vo vzťahu k druhým hovorí : „ja môžem, ja si to môžem dovoliť“.

V tej skrytej forme pýchy tento vonkajší prejav, čiže práve to: „ja môžem, ja si to môžem dovoliť“, nie je viditeľný.

Práve preto v tej skrytej forme pýchy, je ten prejav oveľa zákernejší voči tým ostatným ľudským bytostiam, lebo vtedy sa človek tým vonkajším otvoreným prejavom pýchy neprezentuje.

A tak vtedy nikto z tých ostatných ľudí neočakáva, že tá ľudská bytosť takým spôsobom zareaguje a tak sa na to nevedia vopred pripraviť.

Práve preto potom úder tej skrytej pomstychtivosti a skutočnosť, že oni to neočakávali a neboli na to pripravení, v nich vytvorí veľkú bezmocnosť, pretože v tom svojom nepochopení konania tej ľudskej bytosti, ktorá sa mstila, to nevedia prijať.

V tomto prípade si energetická rovina pýchy, ktorá vytvára tú energiu pomstychtivosti, pomáha práve OČAKÁVANÍM ako takým.

Častokrát úder pomstychtivosti je nesmierne silný práve preto, že tá druhá ľudská bytosť ho vôbec nečaká a nie je energeticky na ten úder pripravená.

Následne cez to nepochopenie a neprijatie, ktoré sa v tej druhej ľudskej bytosti vytvorilo v dôsledku hnevu a nenávisťi voči tej prvej ľudskej bytosti, vytvorí sa v nej aj bezmocnosť a ona sa preklopí do pozície obete a práve cez pýchu obete sa aj v tej druhej ľudskej bytosti zrodí energia pomstychtivosti, ktorá sa týmto spôsobom vlastne znásobuje a rodí samú seba. Takto pomstychtivosť rodí samú seba, aby mohla požírať ďalšiu ľudskú bytosť, aby našla nového hostiteľa.

Toto sa deje práve dôsledkom fungovania a prijatia vzorca správania : „oko za oko, zub za zub“, ktorý ako zákon dlhé roky vo vašej ľudskej spoločnosti fungoval.

Týmto zákonom „oko za oko, zub za zub“, sa podporovala a opakovane rodila pomstychtivosť v ľudských bytostiach a to znamená, že pomstychtivosť rodila samú seba.

Toto je uzatvorený kruh.